

ОБОЈЕНА ПРИЧА

*И*ма дана када све иде наопако и то од јутра до мрака. Прва лоша вест је дошла на почетку преподневне смене када ми је асистенткиња јавила да наш велики компресор, иначе смештен у подруму због буке, не ради. Потрага за сервисером је потрајала добра два сата уз отказивање свим пацијентима који су били заказани у тим терминима. Када је мајстор коначно отклонио квар, били смо делимично задовољни јер нисмо морали да отказујемо поподневну хируршку интервенцију, обиман захват на деснима обеју вилица, код наше дугогодишње пацијенткиње.

То утешно задовољство кварила је чињеница да наш снабдевач данима касни са испоруком медикамената, потрошног материјала и свега осталог, видљивог и невидљивог, а неопходног за функционисање стоматолошке ординације. Као уплашени доносилац лоших вести моја асистенткиња ми је узнемиреним гласом саопштила:

– Докторе, Никола нам још није послао робу. Зовем га сваки сат, а он тражи само још мало стрпљења да комплетира испоруку.

То је значило да смо на крајњој резерви много чега. Брзи „инвентар“ је показао да ипак можемо да задржимо планирани распоред рада.

Моја „главна“ пацијенткиња тог поподнева и њен муж, супружници Ганићи, били су моји дугогодишњи пацијенти о којима, ипак, нисам знао превише. Знао сам да се он бави финансијама и да има своју фирму за књиговодствене и саветничке послове а да је она запослена у неком

министарству. Изгледало је да су вршњаци, тада у раним педесетим, обоје у веома скупој гардероби. Он је долазио увек у оделу или у комбинацији сако-панталоне, са обавезном марамицом која вири из горњег џепа сакоа. Косу, сасвим мало проређену, чешљао је уназад и видљиво учвршћивао неким бриљантином. Том човеку средњег раста са малим стомачићем, који се јавља код оних који много седе, мужевну црту су давале густе обрве на глатко избријаном лицу.

Госпођа Ганић је увек мирисала на Шанел, а све ципеле које је носила су изгледале као да су први пут обуvene. Долазила је одевена у комплете сукња-блуза, тамнијих боја, са обавезном светлом кошуљом са чипканим обрубом. Тамна коса, без иједне беле власи, беспрекорно очешљана, говорила је о особи која веома води рачуна о свом изгледу. Лице и тело су јој били сасвим мало заобљени, указивали на највише четири до пет килограма тежине изнад оне оптималне.

Оперативни захват код госпође Ганић текао је како сам само могао да пожелим, без тегоба, брзо и без непријатних изненађења. Сагласили смо се да, после мале паузе, наставимо по плану и обе вилице урадимо у истој сеанси. На сличан начи је прошла и интервенција у горњој вилици. Проблем је настао када сам, после последње провере свих шавова и утврдивши да нема крварења, изговорио рутинску реченицу:

– Сада ћемо вам дати једну таблетицу против болова, одмах ћете је попити, а код куће поновити само ако се јаве болови који то захтевају.

Преко главе пацијенткиње видео сам да лице моје асистенткиње мења боју и да она покушава да ми, без речи, нешто каже. На њеним уснама сам прочитао нешто што је личило на: „Нису стигли аналгетици! Немамо ни једну таблету“.

Госпођа Ганић је видела израз мог лица и схватила шта није у реду: